

Seitsemän lampunjalkaa - Tyatira

Tutkikaamme Ilmestyskirjan lukua 2 ja tänä iltana luemme jakeesta 18 lähtien: *"Ja Tyatiran seurakunnan enkelille kirjoita: 'Näin sanoo Jumalan Poika, jolla on silmät niinkuin tulen liekki ja jonka jalat ovat niinkuin kiiltävä vaski: Minä tiedän sinun tekosi ja rakkautesi ja uskosi ja palveluksesi ja kärsivällisyytesi ja että sinun viimeiset tekosi ovat useammat kuin ensimmäiset. Mutta se minulla on sinua vastaan, että sinä suvaitset tuota naista, Iisebeliä, joka sanoo itseään profetaksi ja opettaa ja eksyttää minun palvelijoitani harjoittamaan haureutta ja syömään epäjumalille uhrattua. Ja minä olen antanut hänelle aikaa parannuksen tekoon, mutta hän ei tahdo parannusta tehdä eikä luopua haureudestaan. Katso, minä syökseen hänet tautivuoteeseen, ja ne, jotka hänen kanssaan tekevät huorin, minä syökseen suureen ahdistukseen, jos eivät tee parannusta ja luovu hänen teoistansa; ja hänen lapsensa minä tappamalla tapan, ja kaikki seurakunnat saavat tuntea, että minä olen se, joka tutkin munaskuut ja sydämet; ja minä annan teille kullekin tekojenne mukaan. Mutta teille muille Tyatirassa oleville, kaikille, joilla ei ole tätä oppia, teille, jotka ette ole tulleet tuntemaan, niinkuin ne sanovat, saatanan syvyyskiä, minä sanon: en minä pane teidän päällenne muuta kuormaa; pitäkää vain, mitä teillä on, siihen asti kuin minä tulen. Ja joka voittaa ja loppuun asti ottaa minun teoistani vaarin, sille minä annan vallan hallita pakanoita, ja hän on kaitseva heitä rautaisella valtikalla, niinkuin saviastiat heidät särjetään - niinkuin minäkin sen vallan Isältäni sain - ja minä annan hänelle kointähden. Jolla on korva, se kuulkoon, mitä Henki seurakunnille sanoo''". Jumala siunaa Sanansa.*

Havaitsimme Efeson kohdalla, että punnitsimme Herran viestiä langenneelle seurakunnalle. Se oli Herran Sana Efesolle. Sen salaisuus oli intohimon kylmeneminen - "sinä olet hyljännyt ensirakkautesi", mikä oli Kristuksen persoona. Seuraavina iltoina huomasimme, että sana joka kuvasi Smyrnaa oli "pelokas" seurakunta. Sen kohdalla sanat, jotka nousevat mieleen, ovat pakottaminen ja vaino, joka oli pääasiassa ulkopuolelta tulevaa. Kun perjantai- iltana tutkimme Pergamon seurakuntaa, havaitsimme että sana joka kuvaisi sitä oli "horjuva" seurakunta, koska se mikä oli luontaista heidän esiintymisessään oli tämä: kompromissi. Periaatteiden kompromissi, joka lopulta johtaisi toiseen luopumisen tilaan. Ja tämän me tulemme näkemään tänä iltana, Tyatiran seurakunnassa, missä sana joka kuvaisi tuota seurakuntaa, luulen ja uskon, on sana "väärä". Koska siellä emme tule näkemään pelkästään pakottamista ulkopuolelta, vaan tulemme näkemään periaatteiden kompromissia seuranneet tulokset, jotka johtaisivat rappioitumiseen. Ja tuo rappioituminen olisi itse asiassa Tyatiran seurakunnan saastutus.

Havaitsimme Smyrnassa, että siellä oli yhdenlaista vastustusta, joka kuvattiin sanoilla "saatanan synagooga". Pergamossa huomasimme, että vastustuksen kuvattiin satelevan Saatanan valtaistuimelta. Ja täällä tulemme näkemään jotain vieläkin syvempää ja pimeämpää. Sitä kutsutaan Saatanan syvyyksiksi. Nyt te voitte nähdä kehityksen.

Mutta sallikaa minun pysähtyä hetkeksi ja pyytää teitä palaamaan kanssani, ja asettamaan itsenne Tyatiran kylän tai kaupungin tilanteeseen. Kysykää itseltänne, millaista olisi ollut kasvaa Tyatirassa. Tietyt asiat olisivat taustallanne. Tietyt asiat vaikuttaisivat ajattelunne. Siinä on yksi yhteinen tekijä näillä seurakunnilla. Uskon että Herra on alleviivaamassa, että ympäristöllä, miten tahansa sitä katsottekin, on vaikutuksensa seurakuntaan. Se on tärkeää.

Mutta täällä on kolme vaikutusta. Ensimmäinen on tämä: olisit kasvanut Tyatirassa, jolla oli sodan traditiot. Se on korostunut muutamissa asioissa, jotka tiedämme Tyatirasta. Tuolla kaupungilla oli ollut merkittävä sotilaallinen rooli - se sijaitsi strategisessa paikassa idän ja lännen valtatiellä. Mutta asiat olivat muuttuneet; silti tyatiralaiset eivät halunneet ajatella, että ne olivat muuttuneet. Ja yksi asioista, joka oli tullut tietoon hiljattain, olivat kolikot jotka oli löydetty Tyatirasta, kantaen aurinkojumalan kuvaa. Ja hänet on kuvattu soturina etenemässä kaksiteräisen taistelukirveen kanssa. Se oli sodan historia. Eikö ole merkityksellistä, että Herra Jeesus esittelee Itsensä tälle seurakunnalle Poikana, Jumalan Poikana. Siellä oli sodan traditio. Mutta Pergamon kaupungin jälkeen se oli ylentänyt itsensä Rooman valtakunnan ylimpään valtaan vuonna 132 eKr. Tyatira menetti kaiken sotilaallisen merkityksensä. Se oli täysin puolustuskyvytön. Ja siksi sen periaate politiikassa oli tämä: kompromissi. He eivät koskaan voineet esiintyä minkään asian puolesta.

Siinä oli yksi vaikutus. Toinen vaikutus Tyatiran kaupungissa oli tämä: sillä ei ollut poliittista tai sotilaallista tekemistä, vaan uskonnollista. Ja siellä sana jota kaipaatte, on palvominen. Mitä he sitten palvoivat? No, Tyatira oli riittävän avaramielinen palvomaan mitä tahansa, mitä voitiin palvoa. He eivät olleet, niinkuin voitaisiin sanoa, vähän fanaattisia - saatoit palvoa ketä tahansa Zeuksesta Apollon

kautta Afroditeen, Sybillea - koko lista jumalia. Tyatirassa sinulla saattoi olla aivan oma uskomuksesi. He itse asiassa olivat valmiit hyväksymään minkä tahansa uskonnon sillä ehdolla, ettei se häirinnyt muita. Ja siinä teillä on Tyatiran uskonnollinen tausta. Ja se oli myös leimaantunut kompromissilla. Kunhan et vain ollut fanaattinen, tai kiihkeämielinen, tai itsepäinen - siksi he olisivat sitä kutsuneet, sinä saatoit asettua varsin onnellisesti aloillesi Tyatirassa. Se oli se periaate, jolle heidän palvontansa oli rakennettu.

Kolmas asia oli tämä: siellä ei ollut ainoastaan sotaa ja palvontaa, vaan pääasia oli tämä: heidän varakkuutensa - se oli varakas kaupunki. Koska sinne oli syntynyt suuri villan kauppaus - ja tuon villan värjäys. Ja he saivat kuuluisaa Tyatiran purppuraa värimataran juuresta, jota kasvoi siellä. Ja he olivat perustaneet Tyatiraan työmiesten suurimman kombinaatin, joka tuotti kudontaa, värjäystä ja villan käsittelyä. Niinpä siellä heidän koko ajatusmaailmansa oli keskittynyt villakauppaan. Nyt voitte nähdä, miksi he eivät voineet muodostaa poliittisia linjauksia - sehän olisi tullut varsin kalliiksi, kuten tiedätte. Eivätkä he myöskään voineet muodostaa hengellisiä linjoja. Ei, myös se olisi saattanut tulla varsin kalliiksi. Ja eräs toinen asia ilmeni: jos elit Tyatirassa, ja halusit työskennellä siellä, sinun oli parasta kuulua kutojien kiltaan, tai nahkurien kiltaan tai värjääjien kiltaan. He itse asiassa pitivät yllä järjestelmää, jolloin et voinut tehdä työtä kuulumatta johonkin näistä killoista. Koska jos et kuulunut, et työskennellyt etkä siten syönytään. Se oli niin yksinkertaista.

Nyt voitte nähdä, kuinka yleistä myönnytyksien tekemisen täytyi olla. Mutta voitte myös nähdä, kuinka vaarallista se saattoi olla, koska hyvin todennäköisesti tämä nainen, Iisebel - ja tulen kohta osoittamaan, että uskon todella olleen olemassa naisen, ei välttämättä Iisebel- nimisen - mutta todellinen opettaja, joka opetti kompromissia. Ja hän teki sitä hyvin loogisesti ja huolellisesti. Luultavasti hänen argumenttinsa oli tämä: "sinunhan täytyy syödä, eikö niin?" Sehän vetoaa terveeseen järkeen. "Onhan sinun syötävä, joten sinun täytyy tehdä työtä". "Ja jos sinun on tehtävä työtä, silloin sinun täytyy välttämättä kuulua kauppakiltaan". Ja tarkoittaako se, että kauppakillassa sitten olisi jotain väärää? "No, me tiedämme", opettaja saattaisi sanoa, "että kaikissa näissä kauppakilloissa on suuria juhlia. Ja tiedämme, että jokainen juhla päättyy orgioihin. Ja pian huvi muuttuu haureudeksi". Ja se päättyy huonosti. Siinä on tuo historia.

Mutta tiedätkö, ei teidän tarvitse osallistua siihen moraalisesti, te voitte pysyä erossa siitä, ettekö voikain? Mutta on jotain muutakin, protestoija saattaisi sanoa. Tämä ei pelkästään saa minua sitoutumaan kaupallisesti, ja sen vuoksi moraalisesti, vaan se koskettaa minua hengellisesti. Koska jokainen juhla, jokainen kauppakillan juhla, alkoi juomauhrolla, joka vuodatettiin erälle jumalalle. Ja siksi jokainen osallistuja olisi yhteydessä hengellisesti tuohon jumalaan. Ja Iisebelin opetus ilmeisesti meni näin: mutta sinähän olet kristitty ja sinun on syötävä. Siksi sinun on tehtävä työtä, ja siksi sinun on kuuluttava. Mutta sinähän voit vetää rajan, eikä sinun tarvitse joutua tekemisiin moraalisesti tai uskonnollisesti. Ettekö havaitse kompromissia? Olisi liian kallista olla jääripäinen, fanaattinen, kiihkomielinen - se maksaisi työpaikkasi, se maksaisi rahaa. Pitäkääpä se mielessä.

Siinä on se käytännön tilanne, jonka kohtaisitte, jos olisitte eläneet Tyatirassa. Menkäämme nyt, kuten olemme tehneet muinakin iltoina, profeetalliseen opetukseen. Ja katsotaan kuinka se meni. Olemme havainneet, että nämä seurakunnat on pantu määrättyyn järjestykseen. Koska - niin uskomme - Herra haluaa alleviivata tiettyä ajatusten kehittymistä ja vaarojen kehittymistä, joka seuraisi seurakuntia läpi tämän dispensaation. Uskoimme, että Efeson seurakunta edusti varhaista vaihetta, ehkäpä apostolista ja jälkiapostolista aikaa seurakunnan todistuksessa. Ajankohta, jonka koeluontoisesti asetimme, olematta dogmaattisia sen suhteen, olisi jotakuinkin vuosi 169 jKr. Tuo ajankohta osuu samaan aikaan kuin Polykarpuksen marttyyrikuolema, ja se on ehkä hyvä kohta vetää viiva. Koska sitä seuraavat vuodet näkivät vainon kiihtymisen, jotka leimusivat seurakunnan yllä - tietenkin sitä oli tapahtunut ennen tuota aikaa, Nerosta oli tullut Rooman valtiasta vuonna 54 jKr, ja hän todella oli aloittanut sen. Mutta ne kiihtyivät tuon jälkeen, ja toinen vaihe ei ollut intohimo, vaan se oli vaino. Ja tuo aikakausi, kuten havaitsimme Smyrnassa, tuli kestäämään noin 312 jKr saakka. Saatatte sanoa, miksi juuri tuo ajankohta? Ja sehän oli Konstantinuksen tunnustaman konversion ajankohta. Ja siitä päivästä lähtien asiat saivat aivan uuden käänteen. Ja Efesosta me tulimme Smyrnan kautta Pergamon aikaan. Tuo Pergamon aika, uskomme, kesti vuodesta 312 jKr vuoteen 606 asti. Noiden päivien ylle voisit laittaa sanan "suosiminen" - kun kristinuskosta tuli suosittu asia. Silloin kristittyjä ei enää vainottu. Mutta maailma laittoi kätensä sinun olkapäällesi, parhaana kaverinasi; sinä kuuluit - ja oli suosittua olla kristitty.

Saatat sanoa, miksi vetää viiva vuoden 606 kohdalle. Se oli se vuosi, jolloin Rooman piispa vihittiin universaalien piispan virkaansa. Ja se itse asiassa merkkasi ajankohdan paaviuden kehittymiselle, niin

että suosiminen on nyt saavuttanut tietyn huippukohtansa. Voitte Pergamossa nähdä, kuten teimme perjantai-iltana, kompromissin periaatteen kehittymisen, joka tänä iltana vie meidät sisälle Tyatiraan, näkemään suosimisen lopullisen tuloksen, joka päättyy saastumiseen. Ja tulemme tänä iltana näkemään paaviuden kehittymisen. Ajankohdat, jotka jälleen koeluontoisesti asetan, vuodesta 606 jKr vuoteen 1519 saakka. Sanot, mitä nuo päivät pitävät sisällään? Ne pitävät sisällään ne vuodet, jolloin Rooman paavius oli voittoisaa, hallitsi. Vuosi 1519 on se hetki, jolloin Luther naulasi teesinsä Wittenbergin kirkon oveen, ja näin vasaran iskulla alkoi uskonpuhdistuksen aika.

Niinpä tässä jaksossa tulemme näkemään tuon Tyatiran seurakunnassa olleen saastutuksen kehityksen. Saanen pysähtyä ja tuoda asian esiin uudelleen: Efesosssa me näimme, että sillä oli hyvin läheinen yhteys Genesiskeen. Muistatte lankeamisen - langennut nainen Genesiskessä. Langenneen rodun, mutta langenneen seurakunnan Efesosssa. Paratiisin, Eedenin, voittajan nauttia lankeamattomista olosuhteista, luopumisen keskellä. Seuraavaksi huomasimme, että Smyrnalla oli yhteytensä Exodukseen. Havaitsimme, että siellä ei ollut kyseessä lankeaminen - Jumalan ihmisten yhteydessä - vaan se oli vainon tulinen pätsi. Kun tulet paloivat kirkkaina, mitä tapahtui Jumalan varhaisille seuraajille Egyptissä. Se on myös, mitä tapahtui Smyrnan oloissa, kun pakanavainot liekehtivät niitä päin, jotka tunnustivat Kristuksen nimeä.

Mutta sieltä me siirryimme kolmanteen seurakuntaan, Pergamoon. Ja siellä me huomasimme, ettei se ollut Genesis tai Exodus, vaan nyt oli yhteys erämaavaellukseen. Koska nyt on liha joutumassa lankeamiseen. Tällä kertaa epäonnistuminen astuu esiin. Amalek on poissa, Bileam on poissa - se on erämaassa. Mutta erämaassa on myös voittajia, mutta he syövät mannaa. Salattua mannaa - siinä on kuva erämaasta. Mutta nyt me tulemme, ohitettuamme Genesisen, Exoduksen ja erämaan, tulemme seuraavaan vaiheeseen, valtakuntaan. Ja mitä löydät valtakunnassa? Löydät erään, joka hallitsee, istuu valtaistuimella hallitakseen. Ja tunnistatte, että tuon valtakunnan ajanjakso Israelissa, oli pitkälti merkitty epäonnistumisilla.

Eräs syvimmistä ja pimeimmistä epäonnistumisista oli yhteydessä kymmenen heimon ja kahden heimon jakautumiseen. Ja eräs asia, johon huomio kiinnittyy Tyatirassa, joka tuo polttopisteeseen koko epäonnistumisen kokonaisuuden: niiden heikkous, tottelemattomuus ja pahuus, jotka tunnustivat olevansa Jumalan ihmisiä. Kuka se oli? Se on nimi, jonka Jumalan Henki tuo vanhasta valtakunnan ajanjaksosta seurakunnan ajanjaksoon. Se on nimi: Iisebel. Kun näet nimen Iisebel, palaat Ahabin hallinnon aikaan. Palaat 1 Kun. 21:een. Mikä on kuva, joka täyttää mielesi? Esitän, että se on tämä: näette maanviljelijä Naabotin seisomassa pienen maatilkkunsa luona. Mitä Ahab halusi tehdä? Ahab haluaa ostaa sen. Hän tahtoo käydä kauppaa maatilkkusta. Niinpä hän tulee Naabotin luokse ja sanoo: "Minä ostan sen". Naabot sanoo: "Ei. Tämä on minun perintöni. Tämä kuuluu minulle Jumalalta, en voi luopua siitä". "No", sanoo Ahab, "annan sinulle paremman hinnan, myy se (voi tuota jääräpäistä, fanaattista miestä)". Hän sanoo: "En eläessäsi! En aio myydä sitä enkä käydä kauppaa siitä". Ja Ahab vetäytyy hävinneenä. Hävinneenä sellaiselle, jota hän kutsuisi jääräpäiseksi, fanaattiseksi vanhaksi farmariksi.

Mutta taustalla on myös nainen. Eikä niinkään taustalla, koska hän käyttää puolet päivästäan laittamalla ylleen sotamaalaustaan ja toisen puolen sotajalalla Jumalan ihmisiä vastaan. Ja hän juonii suunnitelman, juonen. Miten saada tuo omistus pois Naabotilta? Mitä hän tekee? No te tiedätte tarinan. Nainen lähettää sanan naapurikylien vanhimmille, jotta nämä julistaisivat juhlan. Tuokoot he Naabotin sisään, ja antakoot hänelle korkean paikan. Ja sitten tuottakoot he vääriä todistuksia, että tämä mies on pilkannut Jumalaa. Niillä perustein he vievät hänet ulos välittömästi, ja kivittävät hänet kuoliaaksi.

Saatatte sanoa, miksei Jumala puuttanut asiaan - noin julkeaan toimeen? Miksei Hän tullut väliin ja päästänyt Naabotia pinteestä? Mutta muistiin kirjoitukset sanovat: Naabot kuoli. Ja nyt Iisebel voi mennä takaisin Ahabin luokse ja sanoa: "Ahab - tuo omistus - voit mennä sinne ja käydä sisälle, se on sinun nyt! Se mies on poissa, voit vallata sen nyt".

Mies, joka ei suostunut myymään eikä käymään kauppaa. "Se on sinun". Ja muistakaa, että Ahab on mies, joka kahdesti tuossa luvussa sanoi myyneensä itsensä pahuudelle. Ja tiedätte, että juuri tuossa kohtaa profeetta astuu esiin ja ilmituo tuomion kuninkaalle. Mutta siinä koko kuva; ja ettekö huomaa kuinka kaikki sopii juuri tähän seurakunnan historian tilaan? Jossa paavilaisuus tahtoo kahmia valtaa, haluaa päästä asemaan, haluaa istua ja hallita maan kuninkaita. Ja kaikki mikä seisoo esteenä, ovat ne joilla on periaate ja omaisuus Jumalalta - jotka seisovat Kristuksen Persoonan puolesta pimeimmissä olosuhteissa.

Te voitte ottaa tuon periaatteen sydämellenne. Koko paavilaisuuden historian ajan, sotien kautta joita he nostivat kansoja vastaan, jotka eivät halunneet alistua, läpi sukupolvien, kaikki historian muistiinkirjoitukset - läpi espanjalaisen inkvisition ja kaiken joka kulki sen mukana, voitte nähdä, kuinka koko tuon paavilaisen vallan tarkoitus oli kahmia asemaa, hallita kansakuntaa. Joka kerta kun ajattelen sitä, ajattelen kuningas Henry V:ttä, seisomassa paljain jaloin vain pelkkä lakana yllään Vatikaanin porteilla - kristikunnan mahtavin hallitsija seisoi siellä neljä päivää lumessa, odottaen audienssia mieheltä; korruptoituneelta, epämoraaliselta, viheliäiseltä mieheltä, joka istui Vatikaanissa. Siinä on kuva, joka nousee esiin, kun näet sanan Iisebel.

Nyt, veljet ja sisaret, poimikaamme langan päät uudelleen. Käytännön opetus, profeettallinen opetus - mutta joku sanoo tänä iltana sydämessään: "Mikä on henkilökohtainen opetus tai se yhä uudelleen esiin nouseva opetus, jonka voin oppia tässä?". Tänä iltana, vastaus on kyllä. Vastaus piilee tässä: että Rooma ja paavilaisuus ei ole koskaan muuttunut, eikä muutu. Älkää erehtykö siinä. He tulevat esittämään erilaisia metodeja ja julkisivuja eri maissa ja kulttuureissa - olemme nähneet sen. Mutta kaiken sen takana on muuttumaton päämäärä: että he haluavat hallita, maan kuninkaiden keskuudessa. Ja tiedättekö, se on vielä täydellisimmässä laajuudessaan näkemättä. Koska Ilmestyskirjan luvussa 17, portto ratsastaa pedon selässä, aivan kuin hän olisi vallassa. Ja hän omaakin vallan, tiettyyn pisteeseen saakka. Ajanjakson loppuun saakka, kunnes peto ja kuninkaat kääntyvät häntä vastaan ja maksavat hänelle takaisin. Mutta se ei ole vielä.

Nyt sanotte, onko tilanne tämä ympärillämme vielä tänäkin iltana? Ja minun ei tarvitse olla ulsterilainen nyt kertoakseni teille, mitä meidän ympärillämme on. Ympärillämme on tämä sama paavilaisuus, ja se on yhä samaa babylonialaista luonteeltaan. Mainitsin eräänä aiemmista illoista, että on sen pappeus. Nyt, Rooman pappeus on tätä. Se on maallista, valitsevaa ja esikuvaan perustuvaa. Sillä ei ole yhtään mitään tekemistä Uuden testamentin uskovan pappeuden kanssa. Heidän pappeutensa on taivaallista, universaalista ja todellista eikä esikuvallista. Me emme tarvitse menneisyyden esikuvia, ne ovat jo otettu pois ristin kautta. Meillä on nyt todellisuus. Siksi me emme tarvitse musiikkia tai suitsutusta tai ikoneja saati sitten liturgioita. Niitä ei ole Uuden testamentin mallissa. Ja pappeus - muistatte, että jäljitin sen aiempina iltana Babyloniaan saakka - vuonna 539 tuona lokakuun yönä, kun meedialainen Koores valloitti Babylonian, ja papit pakenivat. He menivät Pergamoon. Siellä he kehittivät Ascelupiaksen lääketieteen opinahjon. Babylonian opetus ja se sormus joka kantaa arvonimeä "pontifex maximum", siirtyi perintönä Pergamon kuningas Attalukselle. Ja hän lahjoitti kuningaskuntansa ja valtansa hallita Rooman keisarille. Julius Caesar kantoi sormessaan tuota sormusta "pontifex maximum", suuri pappi, sielun välimies. Ja sitten kun seurakunnasta tehtiin suosittu, mahtava valtias vuonna 378 jKr antoi tuon sormuksen Rooman piispalle. Damascus oli hänen nimensä, ja hän otti sen vastaan. Se on siirtynyt historian saatossa, niin että paavi kantaa tuota samaa sormusta juuri tänä iltana.

Hän ei ole välimies - tuo systeemi ajaa Jumalan edelle - hän on babylonialaisen systeemin välimies. Messupuvut ja kaikki vaatetus joka näyttää niin esikuvalliselta, tuo päähine jota hän kantaa - ei mikään juutalainen päähine - se on kalajumala Daagonin pyrstö, mikä edustaa Nimrodia. Hänen kantamansa avaimet eivät ole Pietarin avaimet. Ne ovat Janneksen, vuoden avajaan, avaimet. Ja näin voisin jatkaa. Nuo messupuvut ja kaikki niiden mukana ovat babylonialaista luonteeltaan. Ei vain pappeus, vaan kaikki toimitukset: kaikilla seitsemällä sakramentilla on vastineensa babylonialaisissa toimituksissa. Lasten pirsrottaminen on babylonialaista taustaltaan. Hahmot ja kuvat ovat babylonialaisia: äiti ja lapsi - Semiramis ja hänen poikansa Tammus; tämä tuli sisälle seurakuntaan Pergamon aikana. Se tuli, koska periaatteet hylättiin ja siten saastutus kehittyi. Asiat kuten rippitunnustamiset, joiden kautta Rooma pitää miesten ja naisten tietoisuutta kädessään, on babylonialaista. Kaikkien aikojen suurin jumalanpilkkä - messun pilkkä, jatkuva uhraaminen.

Mielenkiintoista on, että sana Tyatira merkitsee "jatkovaa uhraamista"! Eikös olekin! Kun jokainen meistä pelastetuista tänä iltana seisoo uhrin arvossa, joka kertakaikkiaan tehtiin täydelliseksi, ei tarvitse mitään korjauksia tai ihmistekoisia lisäyksiä. Siinä me seisomme tänä iltana. Pappeus, toimitukset ja välimiespappeuden periaatteet ovat babylonialaisia. Kiirastulen puhdistus, töiden kautta pelastuminen - voi veljet ja sisaret, me rakastamme syntistä, jota pidetään Rooman pimeiden muurien sisäpuolella, mutta me vihaamme tuota järjestelmää, joka pitää heidät siellä. Joka pitää maanmiehiämme pimeydessä, joka kuuluu Babyloniaan. Joka pitää heitä hallussaan, pimeässä saatanallisessa otteessaan, se on juuri sitä, mitä Rooma on.

Ja tuo on juuri se kuva, joka tässä on piirretty. Ja käytännön opetus tänä iltana on tämä: jos me tunnistamme mitä se on, alkää salliko mitään tuosta pappeudesta, toimituksista tai periaatteista soluttautua ajatusmaailmaamme. Tulemme hetken päästä näkemään, kuinka tällä on laajempikin aspekti. Mutta me tulemme siihen kohta.

Me olemme käsitelleet käytännön opetuksen kuten myös profeetallisen. Olemme myös käsitelleet henkilökohtaisen, aina uusiutuvan opetuksen. Koska tämä seurakunta, tyatiralaisessa tilassaan, on yksi niistä viimeisestä neljästä, joille vetoamus "se jolla on korva, kuulkoon" on siirtynyt viimeiseen huomautukseen viestissä. Sillä on merkityksensä. Mutta neljä viimeistä seurakuntaa ovat näin samanaikaisia - yhdessä kulkien dispensaation loppuun saakka. Niin että meillä on ympärillämme tietyissä mittapuissa tyatiralaista tilaa. No mikä meidät sitten säilyttää? Tämä tuo minut Herran viestin opetuksen luo. Ja annan teille neljä yksinkertaista kohta, joiden uskon valaisevan sydämiämme. Ensimmäinen on tämä: haluan teidän huomaavan Kristuksen persoonan. Hän ilmoittaa Itsensä tälle seurakunnalle niin, että Hän vetää huomiota kahteen asiaan. Ensin Hän sanoo: "Näin sanoo Jumalan Poika". Eikö se ole merkityksellistä. Että täällä Hänen jumaluutensa on johdettu harhateille, että täällä tässä tilassa seurakuntaan tuli sisälle Marian poika - mutta nyt, Jumalan Poika. Tämä avaa sydämelleni Kristuksen jumaluuden. Nyt, näissä olosuhteissa huomaatte, että eräs hyökkäysten tärkeimmistä kohdista on aina ollut Kristuksen jumaluus. Jos menette taaksepäin historiassa, löydätte areiolaisen kiistan, joka vähensi Kristuksen pelkäksi ihmiseksi. Nähkää sybilliaaninen harhaoppi, joka kieltäytyi näkemästä Kristuksessa Jumalan ilmestymistä - kolme Yhdessä eikä Yhtä kolmessa. Löydätte jälkiä siitä jopa täällä Belfastissa tänä iltana. Mutta sen rinnalla kulkee tuo ilkeä hyökkäys Hänen neitseestä syntymistään kohtaan, ja Hänen synnitöntä elämäänsä kohtaan. Se tosiasia, ettei Hän voinut tehdä syntiä, eikä ainoastaan se, vaan Hänen sijaiskuolemansa ja Hänen kunniakas ylösnousemisen fyysisesti haudasta.

Toivon, että sydämenne sykähtivät, kun näitte joissakin sanomalehdissä tällä viikolla viittauksen silmäkääntötempuun - mikä Jumalaa pilkkaava lausunto miehiltä, jotka todistavat olevansa alamaisia Kristukselle. Tämä Yksi, rakkaat pyhät, on Se sama joka kuoli ristillä minun tähteni ja sinun tähtesi. Makasi haudassa ja Jumala nosti Hänet sieltä, toi Hänet ylös haudasta - kunniakas ylösnousemus - Tämä haudasta ylösnoussut. Jumalan Pojan jumaluus, ja kaikki mikä siihen liittyy, paikoissa joissa Hänet on vähennetty ihmisten pojaksi; mutta sitten on muutakin: "jolla on silmät niinkuin tulen liekki ja jonka jalat ovat niinkuin kiiltävä vaski". Tämä vaski on sota-aseissa käytettävää vaskea. Tuo liekehtivä kupari näyttää olevan ajatuksena. Niinpä tulet Hänen läsnäolonsa, jonka katse on läpitunkeva, ja jonka jalat voivat talloa sitä tuhkaksi, mikä ei kuulu Hänelle. Se on Hänen arvokkuuttaan, joka kohta katsoo Tyatiraa. Se joka on esitetty seurakunnalle Sinä, joka tutkii munaskuut ja sydämet. Hän tulee siis koettelemaan rakkauden ja tahtomisen. Hän aikoo katsoa suoraan sisälle aivan tämän nimenomaisen seurakunnan tytimeen; Kristuksen persoona.

Mutta katsokaapa lisää. Havaitsette kompromissin vaarat. Hän on puhunut ja sanonut: "Minä tiedän sinun tekosi ja rakkautesi ja uskosi ja palveluksesi ja kärsivällisyytesi ja että sinun viimeiset tekosi ovat useammat kuin ensimmäiset". Olen iloinen, että Herra havaitsee, jopa Tyatirassa, sellaista mikä ansaitsee Hänen kiitoksensa. Muistakaa, että Hän on suvereeni, että Hän on Se, joka voi tuomita oikeudenmukaisesti. Ja Hän havaitsee jopa noissa olosuhteissa jotain tietoisuutta vastuullisuudesta, joka ansaitsee Hänen palkintonsa - jopa näissä olosuhteissa. Voi rakkaat pyhät, Jumala on täydellisen suvereeni, ja vaikka emme voi olla samaa mieltä monestakaan asiasta jotka jatkuvat uskonnollisissa ympyröissä, me jätämme sen Hänelle, joka voi käsitellä niitä. Meidän tehtävämme on olla uskolliset Hänelle, kuten Kirjoitukset opastavat.

Mutta katsokaa kompromissin vaaroja juuri tässä tilanteessa. Että keskuudessaan he sallivat erään opettaa, erään aikaansaada periaatteita jotka olivat täydellisessä ristiriidassa Raamatun opetusten kanssa. Aion esittää sydämellenne kun Herra sitä tutkii. Hän sanoi: "Mutta se minulla on sinua vastaan, että sinä suvaitset tuota naista, Iisebeliä". Luulen että tässä on kieliopin painoa, että sillä tarkoitetaan tämän naisen sietämistä. Ei niinkään, että he sietivät hänen opetustaan, vaan että he sietivät häntä. Nyt sanotte: "Mikäs siinä on vikana?". Annan teille kolme syytä, joissa seurakunta oli harhassa: ensiksikin, he olivat harhassa periaatteen suhteen, koska heikkoudesta todisti naisen olo sellaisella näkyvällä paikalla. Se oli Ahabin ongelma vaimonsa kanssa, yhteydessä Israeliin. Se oli hänen ongelmansa. Oli nainen, joka oli kaappaamassa itselleen aseman, johon hän ei ollut koskaan pätevytetty. Ja eikö tämä ole havaittu seurakunnan historiassa läpi vuosien? Missä on ollut harhaoppia, monta kertaa on ilmennyt nainen sen takana. Voitte ajatella Seitsemännen Päivän Adventisteja, spiritismiä, kristillistä tiedettä, teosofiaa - ja erityisesti nykyään helluntailaisuutta, ja siitä kehittyneenä karismaattista liikettä. Nyt,

naiset sen takana olivat nimeltään Agnes Ozman ja Aimee S. MacPhearson. Tiedämme, että näissä liikkeissä on monia hyviä kristittyjä ja me olemme varovaisia heidän takiaan. Mutta meidän on kohdattava se suoraan kasvoista kasvoihin, tunnistaa että kun naiset ottavat johdon, se on todiste heikkoudesta. Ja se on periaatteeltaan väärin.

Siksi kun kohtaatte karismaattisessa liikkeessä naisia selittämässä Jumalan Sanaa, leikatuin hiuksin, peittämättömin päin, seisoen puhumassa kuten profeetat - juuri sitä he tekevät - itse asiassa profetoimassa, niin siinä teillä on sitä mikä on täysin vastoin Raamatun selkeää lausumaa. Enkä voi uskoa, että Jumalan Henki, joka kirjoitti Raamatun, sallisi naisen opettaa sen enempää kuin riistää haltuunsa auktoriteettia mieheltä - että Pyhä Henki näin vaikuttaisi sisäriin, ottamaan tämän paikan. Joten jos se ei ole Jumalan Henki, sen täytyy olla joku toinen henki. Joko syntyisin lihasta tai pimeämmästä voimasta, joka käyttää noita naisia tällä tavalla. Sanon tämän siksi, että uskon täydestä sydämeistäni - emme tahdo loukata ketään, joka on joutunut koukkuun näissä asioissa, mutta haluamme auttaa heitä, että he näkisivät tuon täydellisen periaatteellisen vääryyden, joka todistaa heikkoutta, jota he koettavat pönkittää väitteellä erikoisesta voimasta.

Mutta on vielä jotain enemmän: ei ole vain heikkoutta, mikä on periaatteeltaan väärin, vaan he olivat väärässä Jumalan määräysten suhteen - heillä oli opillista väärää. Että he sallivat opettaa ja vietellä Hänen palvelijoitaan - johtaa heitä harhaan. Jos tänä iltana tutkittu karismaattista liikettä, havaitsette että se on näyttämässä tietä jollekin sellaiselle, jota emme koskaan uskoneet näkevämme. Kysytte, mitä se on? Se johtaa tietä ekumeeniseen liikkeeseen, joka juontaa juurensa jotakuinkin vuodesta 1910. Se sittemmin sai vauhtia rattaisiinsa Amsterdamista 50-luvulla, jolloin Kirkkojen Maailmanneuvosto perustettiin. Tuosta päivästä lähtien he ovat liikkuneet kohti päämäärää yhdistää tunnustukset yhdeksi isoksi perheeksi. Kun tuo neuvosto perustettiin, heillä oli kolme päämäärää: yhdistää kaikki protestanttisuuden tunnustukset, kytkeä yhteen itäinen ortodoksinen kirkko yhdeksi veljeydeksi ja lopulta liittää nuo roomalaiskatolisuteen. Ensimmäiset kaksi he ovat jo saavuttaneet, ja he työskentelevät kolmannen kanssa.

Mutta saatatte sanoa: eihän tuo pahemmin meitä kosketa? Me uskomme, että jokainen paikallisseurakunta on vastuullinen suoraan Jumalalle, ja seisoo itsenäisesti Herran edessä. Me olemme nähneet sen Kirjoituksista. Siksi se ei kosketa meitä. Ei, on toinenkin asia joka liittyy tähän. Kulkemassa läpi jokaisen tunnustuksen ympärillämme tänä iltana on jotain sellaista, joka on jo saanut Canterburyn siunauksen (Anglikaanikirkko). Ja sillä on myös Vatikaanin hyväksyntä. Se on karismaattinen liike. Siinä voitte nähdä jotain, joka etenee hitaasti, mutta varmasti. Ja se yhdistää, ja kaikki jotka liittyvät siihen, ovat varsin tyytyväisiä sanoessaan, ettei oma seurakuntakotisi ole tärkeä, vaan se mistä me nautimme yhdessä Kristuksessa. Ja käyttäen tuota sanaa he yksinkertaisesti sanovat, ettei sillä ole mitään väliä, mihin tosiasiaa uskot, vaan tärkeintä on päästä sisälle kokemukseen. Pyri sisälle siihen nautintoon ja saa todella tietää mitä siinä on! Kuten näette, he laittavat kokemuksen Kirjoitusten edelle. Mutta se on väärin, täydellisen väärin. Kirjoitusten täytyy koetella kokemukset - ei toisinpäin. Ja kun ymmärrän tämän, sitten se merkitsee, että alan havaita, että kompromissille on periaate: on tottelemattomuutta; olemme kokeneet sen Malesiassa, olen kohdannut sen monissa maissa, nähnyt sen seuraukset - jopa seurakunnan keskuudessa, joka kerran todisti seisovansa lujana Jumalan Sanan edessä.

Veljet ja sisaret, erityisesti nuoret uskovat, koetelkaa ne Sanan kautta. Ja kun huomaatte, etteivät ne ole Sanan mukaisia - niinkuin tullette huomaamaan, jos olette rehellisiä - sitten voitte asettaa ne jalkainne alle ja sanoa, etteivät ne ole Jumalasta. Ja alatte vetäytyä pois niistä ja alatte havaita tottelemattomuutta, joka sitoo heitä yhteen. Se, mistä tunnustuksellisuus tavallisesti pysyisi erossa, tässä on kuitenkin jotakin sellaista, joka on kulkemassa niiden kaikkien lävitse ja kytkemässä ne kaikki yhteen.

Niinpä siellä on heikkoutta periaatteissa, tottelemattomuutta Jumalan ohjeille, ja on myös käytännön pahuutta, koska tämä nainen Iisebel ei pysähdy, onnistuttuaan johdattamaan heidät harhaan. Hän saa heidät ottamaan toisenkin askeleen: palvelijat tekemässä haureutta, syöden sellaista, mikä on uhrattu epäjumalille. Nämä kaksi kulkevat käsi kädessä: moraalittomuus ja epäjumalan palvelus.

Ja haluan jälleen kerran olla hyvin varovainen tänä iltana, koska monissa noista paikoista löytyy uskovia, rakkaita pyhiä, jotka eivät ole lukeneet Raamattuaan eivätkä asettuneet mieleltään niin kuin heidän olisi pitänyt. Me rakastamme noita pyhiä Kristuksessa. Mutta me uskomme, että kaikki sen suuntainen opetus, johtaa moraalitason vajoamiseen ja se on tuonut onnettomuuden moneen sydämeen

ja kotiin - kyllä, ja myös moniin seurakuntiin. Siellä on sitä, mikä on väärän opetuksen tulosta. Ja se on väärää toimintaa.

Jos teillä on opetus oikein, niin siitä seuraavat oikeat käytännöt. Ja tulette huomaamaan, että pyhät tuntevat jotain pyhityksestä ja erottautumisesta. Aivan kuten Naabot teki: laitto jalkansa lujasti sille osuudelle, jonka Jumala oli hänelle antanut. Ja he sanovat, todistuksen ja todellisuuden voimalla: "Tässä minä seison", kuten Luther. Te varmaan muistatte hänet, kun hän sanoi: "Tässä seison, enkä muuta voi, koska se on Jumalan Sanaa".

Niinpä kompromissin vaara - oi, jospa voisin tänä iltana vain hetkeksi saada nuorten uskovien sydämeen, että tulisivat Kirjoitusten luo, ja koettelisivat kaiken Kirjoituksilla. Ja Jumalan Henki on valaiseva heidän mielensä, ja tiedätkö, silloin seuraa erottautumista ja pyhitystä. Tulee olemaan siunausta Herralta itseltään.

Mutta nyt, tässä on kolmas pieni huomautus: olemme katsoneet Kristuksen persoonaa. Olemme katsoneet kompromissin vaaraa. Nyt tulemme katsomaan turmeltumisen rangaistusta. Ja mitä se on? Herra sanoi: "Minä olen antanut hänelle aikaa parannuksen tekoon". Tässä tuomiossa, jota Herra on toteuttamassa, on kolme huomautusta, jotka haluan kertoa: Hänen kärsivällisyytensä. Herra oli kärsivällinen. Hän antoi hänelle aikaa parannuksen tekoon. En tahdo korostaa profeetallista osuutta, mutta Jumala antoi hänelle tilaa parannuksen tekoon. Ja luonnollisesti, hän kieltäytyi siitä ja piti kiinni opeistaan, toiminnoistaan ja periaatteistaan. Mutta Herra puhuu tuon tuomiosta, eikä nainen tehnyt parannusta. Nyt, Herra menee hieman pitemmälle. Hän puhuu tuomiosta, joka tulee tapahtumaan käytännössä. Ja Hän sanoi: "Minä syöksen hänet tautivuoteeseen". Nainenhan oli käyttänyt vuodetta nautintoihinsa - kuvaannollinen ilmaisu. Mutta nyt siitä tulee kärsimyksen vuode. Teidän ei tarvitse kääntää montaakaan sivua, Ilmestyskirjan lukuun 17, nähdäkseenne siellä paavilaisuuden tuhon ja kaikkien niiden, jotka ovat yhteydessä häneen. Epätoivon näkymän alla onkin suuri Babylon. Kääntäkää sivua lukuun 17 ja nähkää, että kun Jumalan aika on koittanut, Hän laittaa niiden sydämiin, joita nainen luuli hallitsevansa, että nämä kääntyisivät häntä vastaan, maksaakseen hänelle takaisin, tuhoten ja polttaen hänet tulella. Kaikilla noilla ilmaisuilla on todellinen merkitys. Luonnollisesti tämä tapahtuu vasta sen jälkeen, kun Herra on hakenut Hänen oikean seurakuntansa kotiin ja jättänyt tuon valheseurakunnan tuhoonsa ja tuomioonsa, joka on varmasti tuleva sen ylle.

Älkää vain erehtykö: Roomalla on suuria päiviä edessään. Rakas pyhä, tuolla naisella on suuria toimia edessään. Hänestä tulee erittäin suuri maailman hallitsija. Voitte nähdä sen siitä näkymästä, jonka Jumala naisesta antaa tuossa luvussa. Hänellä tulee olemaan valtaa, jota hänellä ei ole koskaan aiemmin ollut. Ja hän on tulossa sitä kohti, tänä iltana, liikkuen nopeasti. Mutta hänen tuhoonsa, hänen kadotuksensa, hänen tuomionsa on varma. Se helakanpunainen nainen on tuomittu Jumalan tuomiossa.

Mutta tuo tuomio on hyvin käytännöllinen. Herra sanoo: "Ja hänen lapsensa minä tappamalla tapan... ja ne, jotka hänen kanssaan tekevät huorin, minä syöksen suureen ahdistukseen". Monilla on ollut vaikeuksia tuon raamatunkohdan kanssa. Mutta pian havaitsemme, tai ehkäpä ensi kerralla, että kun ahdistus astuu kuvaan, oikea seurakunta, pelastetut, ovat jo poisotetut. Ja se mikä jää jäljelle, kuten Rooma jää, on se joukko joka tulee kohtaamaan kivun päivät, ahdistuksen päivät, joka odottaa tulevaisuudessa, Jumalan suunnitelmassa. Ne, jotka ovat olleet yhteydessä häneen, eivätkä ainoastaan partnerit, vaan hänen jälkeläisensä - hänen lapsensa - jotka syntyivät tästä epäpyhästä liitosta, jotka itse asiassa syntyivät hänestä, he myös jakavat hänen tuomionsa. Mutta se on käytännöllistä koskien hänen persoonaansa, hänen partnereitaan, ja hänen jälkeläisiään. Ja se tulee olemaan julkinen osoitus Jumalan tuomiosta.

Mutta on vielä viimeinen huomio, jonka tahdon kertoa, yhteydessä tuomioon. Se ei tule olemaan pelkästään käytännöllistä - Herra on ollut kärsivällinen - vaan se tulee olemaan täydellinen. Hän sanoi: "Ja minä annan teille kullekin tekojenne mukaan". Voi, eikö paavilainen hallinto ole runnonut asiaansa läpi vuosisatojen? Eivätkö he ole painottaneet sitä, että tee parhaasi pysymällä heidän todistuksessaan - sen ulkopuolella ei ole pelastusta! Ja kaikki toiminnot jotka siihen liittyvät: rukoukset, aneet ja niin edelleen. Mutta nuo työt tuovat tuomion. Tuomio taivaasta tulee olemaan täydellinen.

Ne meistä, jotka ovat pelastuneita, me tiedämme ettemme ole pelastuneet tekojen kautta. Ei ole mitään sellaista, mitä me voisimme tehdä, mutta on työ jonka Jeesus teki ja se toi meidät rajattomiin siunauksiin.

Vielä tämä huomio: lupaus Hänen tulemisestaan. "Teille muille", tässä on maininta jäännöksestä ensimmäisen kerran, "Tyätirassa oleville, kaikille, joilla ei ole tätä oppia, teille, jotka ette ole tulleet tuntemaan, niinkuin ne sanovat, saatanan syvyyksiä, en minä pane teidän päällemme muuta kuormaa; pitääkö vain, mitä teillä on, siihen asti kuin minä tulen". Niin, jopa näissä olosuhteissa olisi jäännös, niitä jotka eivät olleet yhteydessä tuonlaatuiseen opetukseen. Kyllä, ja Saatanan syvyyksien kanssa se on kokonaisuudessaan aivan toisenlainen viesti: kehittää Rooman opit, toiminnat ja periaatteet, jotka ovat saatanaallisia, noustun babylonialaisista opetuksista. Olemme juuri käsitelleet niitä. Mutta huomaatte, kuinka ne enteilevät saatanaallisen opetuksen perimmäisiä syvyyksiä.

Ja sitten Herra sanoo: "Teille muille... pitääkö vain, mitä teillä on, siihen asti kuin minä tulen". Voi, joka kerran kun luen sen, se tuo mieleeni sen tarinan, joka antoi B.B. Blissille taustan hänen laululleen. Se oli vuonna 1864. Ja muistatteko kenraali Corsin ja Amerikan sisällissodan. Hän ja hänen joukkonsa olivat piiritetyt, ja hänen miehensä olivat kuolemaisillaan. Taistelu riehui, ja kenraali Cors oli valmis antautumaan armeijan jäännöksensä kanssa. Yhtäkkiä Kennisaw'n vuorelta, 20 mailia tuolta tasangolta, pieni lippu nähtiin liehuvan. Ja kun miehet lukivat siinä olevan viestin, he sanoivat sen ääneen: "Pitäkö linnakkeenne, minä olen tulossa. Sherman". Kenraali Sherman oli kiiruhtamassa apuun. Tiedättekö, B.B. Bliss sai kiinni sen merkityksestä, kun hän sanoi: "Pitäkö linnakkeenne, minä olen tulossa. Jeesus viestittää: jääkö. Lähettäkää vastaus takaisin Taivaaseen, Sinun armostasi sen teemme".

Mikä tässä on kuvassa? Tämä: "Ja joka voittaa ja loppuun asti ottaa minun teoistani vaarin, sille minä annan vallan hallita pakanoita". Eikö tämä ole sitä, mitä Rooma on aina havitellut? Tämä on sitä, minkä vuoksi tuo nainen myi itsensä Baalille, hän harjoitti haureutta maan kuninkaiden kanssa saavuttaakseen tätä: aseman, vallan ja omistuksen. Kaapatukseen valtaa - mutta tiedättekö, ainoa valta jota hän saa maailman laajuisesti on se valta joka on kaikkivaltiaan Kuninkaan ja Jumalan kädessä. Sen, jonka Jumala asettaa valtaistuimelle päivänä, joka on vielä tulevaisuudessa. Mutta tiedättekö, pääasia on tämä: Hän tulee jakamaan tuon vallan ja tuon paikan. Hän tulee jakamaan sen kansansa kanssa. Sen voittajan kanssa, joka tässä Hänen hylkäämisensä ajassa, tässä pilkan ajassa Kristusta kohtaan. Näissä olosuhteissa voittajaa odottaa osuus ja paikka kuningaskunnassa. Huomaatteko asian ytimen? Tälläkin seurakunnalla on tuo valtakunta taustallaan, ja itse Kuningas on tulossa. Tämä Kuningas on pian hallitseva, ja ne Häneen liittyneet kärsivät ihmiset tulevat jakamaan Hänen hallintansa päivänä, joka on vielä tulevaisuudessa.

Rakkaat pyhät, parempaa on edessä, mutta yksi pieni huomio: "minä annan hänelle kointähden". Sanotte: mitä se tarkoittaa? Esitän, mitä se tarkoittaa minulle. Saatatte olla samaa mieltä tai sitten ette. Kointähti viestittää nousevasta aamunkoitosta. Se on tuo tähti, joka edeltää aurinkoa horisontin yllä. Usein se on planeetta Venus tai Jupiter. Mutta se on kointähti: aamunkoiton lähetti. Ja Herra sanoo tässä voittajalle - noissa olosuhteissa, ja muistakaa että tämä seurakunta on ensimmäinen niistä neljästä jotka jatkavat tämän dispensaation loppuun asti. Mitä se tarkoittaa? Voittajalle Hän sallii, antaa ja paljastaa sen suuren totuuden tempauksesta - Hänen tulostaan. Se on sitä mikä edeltää aamunkoittoa, maan aamunkoittoa. Mutta meillä tulee olemaan ennen sitä kointähden saapuminen ja koitto, ja sielu noissa olosuhteissa ymmärtää sen ja sanoo: "Jeesus on tulossa, laulakaa se korkeuksiin, hakemaan niitä jotka verellään osti, tulossa hallitsemaan korotettuna Herrana. Jeesus on tulossa uudelleen!"

Veljet ja sisaret, Hän on tulossa. Hän saattaa tulla jo tänä iltana!

Herra siunatkoon Sanansa.

Jim Allen